

POSTANOWIENIE

23 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 23 lipca 2024 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku A. S.

z udziałem J. S., M. I. i S. I.

o wpis do księgi wieczystej,

na skutek skargi kasacyjnej A. S.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie

z 3 sierpnia 2022 r., II Ca 43/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do przytoczonych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżąca powołała się na wystąpienie dwóch przesłanek przyjęcia przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej do rozpoznania, a mianowicie na wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a nadto na oczywistą zasadność skargi. Stwierdziła, że uchybienia, których dopuścił się Sąd drugiej instancji miały charakter kwalifikowany, a zaskarżone postanowienie jest „sprzeczne z zasadniczymi przepisami”. Zdaniem skarżącej istotne zagadnienie prawne stanowi w niniejszej sprawie kwestia badania przez sąd odwoławczy prawidłowości oceny dowodów, przeprowadzonych przez Sąd pierwszej instancji. Sąd odwoławczy powinien zbadać czy Sąd pierwszej instancji ocenił dowody w sposób zgodny z zasadami doświadczenia życiowego i regułami logicznego rozumowania. Skarżąca podkreśliła, że w niniejszej sprawie wystąpiły błędy natury logicznej, kolizja z doświadczeniem życiowym oraz wskazaniem wiedzy, co szeroko opisano w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych. Przytoczywszy orzecznictwo Sądu Najwyższego skarżąca wskazała, że ocena dowodów przez Sąd Okręgowy była wadliwa, a Sąd odwoławczy może dokonać odmiennej oceny tych dowodów. Istotnym zagadnieniem prawnym jest zatem kwestia prawidłowości bądź wadliwości dokonanego przez Sąd Okręgowy badania dokonanych przed Sądem pierwszej instancji ustaleń faktycznych i dokonywania tego badania przez pryzmat przepisów proceduralnych, takich jak art. 233 § 1 k.p.c.

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej miało świadczyć to, że naruszenia prawa dokonane przez Sąd Okręgowy są poważne i widoczne na pierwszy rzut oka.

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga zidentyfikowania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których ono powstało. Zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę problemu interpretacyjnego, którego dotyczy dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna jest wnoszona w konkretnej sprawie, to zarówno charakter

rozpoznawanego roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy byłby związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Problem sformułowany przez skarżącą nie ma cech zagadnienia prawnego w znaczeniu scharakteryzowanym wyżej, a nadto jeszcze koncentruje się na sposobie przeprowadzenia oceny dowodów przez Sądy *meriti*, a ten z woli ustawodawcy nie może być objęty podstawami skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.). Skarżąca nie podjęła się próby sformułowania zagadnienia w ujęciu abstrakcyjnym z uwzględnieniem, że nie został on dotąd rozstrzygnięty w orzecznictwie. Zabrakło również w uzasadnieniu jakiegokolwiek argumentacji jurydycznej, obejmującej przedstawienie możliwych rozbieżności w ocenach prawnych dokonywanych przez sądy w związku z zastosowaniem przepisów, do których odwołuje się skarżąca. Problematyka stosowania art. 233 § 1 k.p.c., także przez sądy odwoławcze, została już wyjaśniona w orzecznictwie w różnorodnych kontekstach i konfiguracjach, a obecnie nie rodzi znaczących wątpliwości, przynajmniej w ujęciu, w jakim przedstawiła to zagadnienie skarżąca. Sama okoliczność, że Sąd drugiej instancji nie zanegował prawidłowości oceny Sądu pierwszej instancji co do zgromadzonych dowodów nie skutkuje aktualizacją przesłanki istotnego zagadnienia prawnego na kanwie każdej konkretnej sprawy.

Uzasadnienie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zaproponowane przez skarżącą cechuje wysoki stopień ogólności. Samo stwierdzenie, że Sąd *meriti* dopuścił się w postępowaniu uchybień, które miały charakter kwalifikowany, a wyrok sprzeczny jest z zasadniczymi przepisami, ewidentnie charakteryzuje się pobieżnością, niedokładnością i nie stanowi wnikliwego oraz przejrzystego wyłożenia zidentyfikowanego przez skarżącą problemu.

Nie można odnieść się do „oczywistości” skargi kasacyjnej, skoro skarżąca nie zaproponowała w tym przedmiocie szerszego uzasadnienia. Sposób skonstruowania wniosku sugeruje raczej, że skarżąca w ramach istotnego zagadnienia prawnego zgłosiła właśnie rażące, kwalifikowane naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. przez Sąd Okręgowy, lecz nie wykazała skutecznie, w jaki

sposób naruszenie przepisów miało doprowadzić do wydania jawnie niesprawiedliwego orzeczenia, które w obrocie prawnym ostać się nie może. Dlatego ze względu na jedynie zręby twierdzeń, dotyczących spełnienia przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., wniosek skarżącej nie mógł wywołać skutku w postaci przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

[SOP]

[ał]